

[Sigsgaard.]

tager i betragtning, at hovedstadsområdet ikke er med, bliver det væsentligt over 1 milliard kr. om året, der er behov for, og på den baggrund forekommer regeringens 150 mill. kr. at være et yderst, et alt for beskedent tal. Det er også klart, at reduktionen her betyder større boligmangel og højere huslejer.

Trafikken sparer man på. Vel, visse motorvejsanlæg kan vel diskuteres. Vore største byer kappes i dag om højtflyvende million- og milliardplaner, der næppe har chance for at blive realiseret. Dertil kommer, at motorgaderne ofte vil gøre byerne næsten ubeboelige. Tænk blot på Søringen, der ødelægger meget for rigshospitalet og spolerer et af Københavns smukkeste rekreative områder. Her kunne der spares, og det vil VS gerne være med til, hvis man så til gengæld undlod at spare f. eks. på Køge Bugt-banen.

Alle tingets og regeringens medlemmer har modtaget en henvendelse om denne sag fra 3 af vore kyndigste planlægningssekretærer, professorerne P. H. Bendtsen, Peter Bredsdorff og Steen Eiler Rasmussen. I denne henvendelse advarer man meget imod at udskyde færdiggørelsen af Køge Bugt-banen fra 1971 til 1972 og peger på, som det allerede er sagt her i dag, at besparelsen på lang sigt kan betyde, at banen kommer til at koste meget mere end det beløb, der spares. Det anbefales i professorernes henvendelse, at man i stedet udskyder gennemførelsen af nogle af de planlagte, kostbare motorvejsanlæg. Man peger på, at den store nye bebyggelse i Køge Bugt-egnen kommer til at rumme henved 150.000 mennesker, og at den var baseret på en planmæssig udbygning af Køge Bugt-banen, som skulle have stået færdig i 1967, det vil altså sige for 1 år siden. Allerede nu er færdiggørelsen af banen udskudt adskillige gange, og en yderligere udskydelse, peges der på i henvendelsen, vil betyde, at mange mennesker bliver nødt til at investere meget store beløb i private transportmidler — i henvendelsen kaldes det „det mest ødsle transportmiddel, den private bil“ — og på den måde fremtvinges ekstra kostbare vejanlæg, parkeringspladser og parkeringshuse, som vil komme til at koste langt mere

end den besparelse, man opnår ved at udskyde færdiggørelsen 1 år.

Jeg tvinges til at spørge, hvad begrundelsen er for, at man sidder en så alvorlig advarsel overhørig. Der ville ikke være gået spor af regeringen, om man, da man fik henvendelsen og antagelig erkendte rigtigheden i den, havde ændret spareplanen på det punkt. Det vil der heller ikke gøre, hvis man nu eller meget snart finder frem til en ændring. Jeg må derfor henstille, at regeringen igen nøje overvejer prioriteringen af hovedstadens trafikopgaver, og at Køge Bugt-banen ikke forsinkes; den er i allerhøjeste grad nødvendig.

Mere alment om besparelser vil jeg gerne sige, at den borgerlige agitation, som i mange år har været ført mod de stigende offentlige udgifter, er usaglig og lidt hyklerisk, forekommer det mig. Det ligner i høj grad stemmefiskeri, man her har drevet, og det ses vel tydeligst nu, da vi har fået en borgerlig regering. Mange af de borgerlige vælgere vil jo nok spørge: hvor blev de kolossale besparelser af? Man vil altså skære nogle hundrede millioner kroner væk — så vidt jeg har regnet ud mindre end 3 pct. af budgettet — men hvorfor skærer man ikke mere væk? Jeg beklager, at man skærer så meget væk; men mange vælgere vil vel spørge, hvorfor man ikke skærer mere væk, for trods alt er det jo en mindre del af budgettet. Simpelt hen vel, fordi det ikke er muligt. Skar man f. eks. det dobbelte væk, som nogle var inde på i valgkampen og tidligere, ville der nok rejse sig et ramaskrig i befolkningen, for sandheden er jo, at vi alle ønsker de offentlige goder. Hvorfor har man så ikke søgt at forklare vælgerne det i stedet for at køre på primitive egoistiske strømninger i stil med, at „pengene ligger bedst i borgernes lommer“, og hvorfor har man ikke rigtig haft mod til at sige, at skattetrykket i fremtiden vil blive endnu større, at samfundet i de kommende år må beslaglægge en stigende del af nationalindkomsten, og at udvidelsen og moderniseringen i den offentlige sektor er livsvigtig for os alle? I øvrigt er den offentlige sektor ikke bemærkelsesværdig stor netop i Danmark. I en række af de andre europæiske lande er den relativt større.

Beskæringen af de offentlige budgetter